

РЕШЕНИЕ

№ 1602

гр. София, 12.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 27.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **11068** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.
Образувано е по жалбата на „Рила Естейт“ – ЕООД – [населено място], представлявано от управителя П. М. чрез адвокат Р. К. срещу Решение № ПИ-356/09.11.2022 на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата на „Рила Естейт“ – ЕООД – [населено място] срещу Разпореждане № С230022-137-0007425/18.10.2023г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С.. Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на обжалваното решение по съображения за неправилно приложение на материалния закон и съществени процесуални нарушения. Счита, че посочените задължения в оспореното разпореждане, са погасени по давност на основание чл. 171 от ДОПК, като е недопустимо такива задължения да бъдат предмет на принудително изпълнение, тъй като същите са за период от 2014г. – 2017г., като са изменили повече от пет години и в тази връзка е изтекъл определения в закона пет годишен давностен срок. Изтъква, че е недопустимо задължения от 2021г. – 2022г. да се присъединяват, респективно да събират по изпълнително дело, образувано през 2016г., като за присъединяването дружеството не е било уведомено по надлежен ред от публичния изпълнител и по този начин са възпрепятствани правата му да обжалва по реда на ДОПК, присъединените задължения към погасените по давност задължения по изпълнително дело №[ЕИК]/2016г. по описа на ТД на НАП С.. Позовава се на Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021г. на Върховния административен съд на

Република България, според което образуването на изпълнително дело по реда на чл. 220, ал. 1 от ДОПК и Съобщението по чл. 221, ал. 1 от ДОПК не прекъсват давността по чл. 171 от ДОПК. Сочи, че към момента на подаване на възражението за изтекла давност с вх. № С230022-000-0494422/11.10.2023г., т.е. към 11.10.2023 год., съответно и към датата на издаване на обжалваното разпореждане на главния публичен изпълнител – 18.10.2023г., петгодишният давностен срок по чл.171 от ДОПК е изтекъл и не съществува изпълнително основание за обезпечаване, респ. за принудително събиране, на погасените по давност публични задължения, общо в размер на 59 863.29 лева в т.ч. главница – 34 267.84 лева и лихва 25 595.45 лева, за отделни данъчни периоди от 2014г. и 2017г. Твърди, че начислената и дължима се лихва е погасена по давност на основание чл. 111, ал. 1, б. “в” от ЗЗД /с изтичане на специалната тригодишна давност/, доколкото задължението за лихва е акцесорно и подлежи на същия режим, който е установен за главното задължение. Оспорва мотивите на решаващия орган, изложени в Решение № ПИ - 356/09.11.2023г., по отношение на наложената възбрана с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК от дата 06.04.2016г. върху недвижим имот – УПИ, К. 68134.1943.908 с площ от 5199 кв. метра, находящ се в [населено място], кв. Б., Столична община, с довода, че е незаконосъобразно наложена, поради факта, че върху така посочения недвижим имот е построен спортен комплекс, представляващ Тенискорт с всички съоразения към него, който е собственост на трети лица, различни от принудителното изпълнение. Счита, че публичният изпълнител не е проучил, респективно изследвал собствеността реално, а е наложил бланкетна възбрана. По така изложените съображения иска отмяна на обжалваното решение и на потвърденото с него разпореждане на публичния изпълнител.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуален представител поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена по изложените в нея съображения. Претендира присъждане на съдебните разноски.

Ответникът – Директорът на ТД на НАП [населено място] чрез процесуален представител оспорва жалбата като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното: В ТД на НАП С. дирекция „Събиране“ е образувано изпълнително дело №160120306/2016г. по отношение на „Рила Естейт“ – ЕООД – [населено място], за събирането на установени публични задължения, установени с РА№ Р22221715002984-091-001/03.06.2016г. С Разпореждане за присъединяване с изх. №С180022-105-014583/04.05.2018г. са присъединени към изпълнителното дело следните вземания: за корпоративен данък по данъчна декларация №224351700544572/31.03.2017г., корпоративен данък №2217И0136440/02.04.2018г. Същият е връчен на 04.05.2018г. Към момента на издаване на обжалваното разпореждане към делото има публични задължения за период от 2015г. до 2018г. в размер на 59 863,29 лв. На основание чл. 221 от ДОПК е издадено Съобщение за доброволно изпълнение с изх. №170022-048-0052843/22.04.2017г., връчено на 21.05.2018 г.

Съгласно чл. 200 от ДОПК и чл. 201, ал. 3 във връзка с чл. 121, ал. 6 от ДОПК за обезпечаване на публичните задължения са предприети действия от публичен

изпълнител, а именно издадено е Постановление с изх. №С160022-139-0000397/14.06.2016г., с което са продължени наложени предварителни обезпечителни мерки с Постановление с изх. №С160022-023-0000891/06.04.2016г.

С Постановление за продължаване действието на наложени предварителни обезпечителни мерки с изх. №С160022-139-0000397/14.06.2016г. за изискуеми публични вземания е наложена възбрана върху недвижим имот: УПИ, К. 68134.1943.908, Поземлен имот Трайно предназначение на територията: Урбанизирана Начин на трайно ползване: За друг вид застрояване, площ 5199кв.м, находящ се в [населено място], [община], област С., с граници: 68134.1943.859, 68134.1943.2769, 68134.1943.2837, 68134.1943.810, 68134.1943.727, 68134.1943.735, 68134.1943.874, 68134.1943.778, 68134.1943.978, 68134.1943.9. Стар идентификатор: няма Номер по предходен план: 908, придобит с нотариален акт № 85 том X. рег. 14731 дело 10999 от 01.04.2014г., вписан с акт том 34 № от описна книга 10999 от 01/04/2014 г., вх. рег. № 14731, номер от дв. вх. рег. 14613, с балансова стойност 9500.00 лв.

На 11.10.2023г. е подадено от „Рила Естейт“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] възражение за изтекла погасителна давност с вх. №53-06-10387/11.10.2023 г. по описа на ТД на НАП С..

Въз основа на горепосоченото възражение за изтекла погасителна давност е издадено оспореното Разпореждане с изх. №С230022-137-0007425/18.10.2023г. на публичен изпълнител, с което е постановен отказ за прекратяване на производството по принудително изпълнение за установени публични задължения за периода от 2015г. до 2018г. Разпореждането е връчено по електронен път на 24.10.2023г.

С Решение № ПИ-356/09.11.2022 на директора на ТД на НАП С., е оставена без уважение като неоснователна жалбата на „Рила Естейт“ – ЕООД – [населено място] срещу Разпореждане № С230022-137-0007425/18.10.2023г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С.. Административният орган се е мотивирал, че публичните задължения на „Рила Естейт“ ЕООД, произтичат от следните изпълнителни основания и титули:

1. Задължения за Корпоративен данък в общ размер на 12 317,46 лв. с главница 6979,60 лв. и лихви 5337,86 лв. за период от 01.01.2014г. до 31.12.2014г., установени с Ревизионен акт №Р22221715002984-091-001/03.06.2016г. Срокът за доброволно плащане е 31.03.2015г. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 1-ви януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, а именно от 01.01.2016 г.

2. Задължения за лихви в размер на 1755,54 лв., начислени за публични задължения по ЗКПО за период от 01.01.2014г. до 31.12.2014г., установени с Ревизионен акт № Р22221715002984-091-001/03.06.2016г. Срокът за доброволно плащане е 31.03.2015г. От следващият ден започват да се начисляват лихви до датата на окончателното им плащане, а именно 11.07.2016г. За неплатените в срок публични задължения са начислени лихви. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 1-ви януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, а именно от 01.01.2016 г.

3. Задължения в общ размер на 45 230,40 лв. по Данъчна Декларация по ЗКПО/Корпоративен данък №224351700544572/31.03.2017г. за период от 01.01.2016г. до 31.12.2016г. със срок за доброволно плащане 31.07.2017г. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 1-ви януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното

задължение, а именно 01.01.2018г.

4. Задължения в общ размер на 497,89 лв. по Данъчна Декларация по ЗКПО/Корпоративен данък №2217И0136440/02.04.2018г. за период от 01.01.2017г. до 31.12.2017г. със срок за доброволно плащане 02.04.2018г. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 1-ви януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, а именно 01.01.2019 г.

5. Задължения в размер на 80 лв. по фактура/разноски за оценка №[ЕГН]/25.07.2018г., което следва да се плати през 2018г. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 1-ви януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, а именно 01.01.2019г.

В рамките на петгодишния давностен срок по отношение на публичните задължения има спиране и прекъсване на давността. В предвидения петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК е издадено Постановление за продължаване действието на наложени предварителни обезпечителни мерки с изх. №С160022-139-0000397/14.06.2016г., с което са предприети действия по чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, с цел спиране на давността.

Безспорно са извършени действия по обезпечаване на публичните задължения с издаденото Постановление за продължаване действието на наложени предварителни обезпечителни мерки с изх. №С160022-139-0000397/14.06.2016 г.

Съгласно чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК давността е спряла да тече, като по отношение на установените публични вземания е приложим 10-годишния давностен срок, който към момента не е изтекъл.

Изтъкнато е, че по отношение на публичните задължения е налице и прекъсване на давността. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 2 от ДОПК давността се прекъсва с предприемането на действия по принудително изпълнение, като от прекъсването на давността започва да тече нова давност. Противно на твърденията на жалбоподателя в настоящия случай, публичният изпълнител е извършвал действия по принудително изпълнение, обективирани в съответните актове, които са сведени до знанието на длъжника. Тези действия са конкретни и са насочени срещу имуществото на длъжника, те целят удовлетворяване на кредитора и погасяване на публичното вземане. На първо място е извършен Опис на възбранения недвижим имот с Протокол от 24.07.2018г. с изх. №С180022-028-0001512/24.07.2018г., за което действие е уведомен длъжника със съобщение с изх. №С180022-110-0001425/06.06.2018г. Издаденото Разпореждането за присъединяване с изх. №С180022-105-014583/04.05.2018г., връчено на длъжника на 04.05.2018г. също представлява действие по принудително изпълнение, с което се прекъсва давността на основание чл. 172, ал. 2 от ДОПК. Други действия по принудителното изпълнение, предприети от публичния изпълнител са свързани с насрочването на публична продажба на възбранения имот по реда на ДОПК, като съобщенията за публична продажба са връчени лично на длъжника, а именно: Съобщение с изх. №С180022-178-0020139/08.08.2018г., връчено на 08.08.2018г.; Съобщение с изх. №С180022-178-0020589/02.11.2018г., връчено на 12.11.2018г.; Съобщение с изх. №С190022-178-0004979/08.02.2019г., връчено на 11.02.2019г.; Съобщение с изх. №С190022-178-0018424/18.06.2019г., връчено на 20.06.2019г.; Съобщение с изх. №С190022-178-0033742/29.10.2019г., връчено на 13.11.2019г.; Съобщение с изх.

№С200022-178-0005420/18.02.2020г., връчено на 10.03.2020г. В случая гореописаните изпълнителни действия, са сведени до знанието на жалбоподателя и давността е прекъсната многократно от датите на съобщенията за продажба на недвижимия имот.

Въз основа на гореизложеното, Директорът на ТД на НАП С. е преценил за правилно и законосъобразно, че с Разпореждане с изх. №С230022-137-0007425/18.10.2023г. се отказва погасяването по давност на задълженията по изпълнително дело №160120306/2016г., тъй като не е изтекла погасителната давност.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на оспореното решение, подадена е пред компетентния съд и в предвидения за това срок, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол на настоящото производство са Разпореждане с изх. №С230022-137-0007425/18.10.2023г., с което се отказва погасяването по давност на задълженията по изпълнително дело №160120306/2016г., и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП С.. При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение, съдът намира, че то е издадено от компетентния административен орган и в рамките на неговите правомощия, и в необходимата форма. Същото се отнася и до контролираното с обжалваното решение акт – потвърденото разпореждане. Процесното разпореждане е издадено от компетентен орган - от публичен изпълнител в компетентната териториалната дирекция на НАП, съгласно чл. 8, ал. 1, т. 1 от ДОПК и съгласно правомощията на този орган, определени в чл. 167 вр. с чл.226 от ДОПК, в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма и посочените в същата норма задължителни реквизити.

Обжалваното решение и потвърденото с него разпореждане на публичния изпълнител са постановени при спазване на материалния закон.

В случая жалбоподателят е направил възражение за изтекла погасителна давност на 11.10.2023г. за установени публични задължения по изпълнително дело №160120306/2016г., най старото от които би могло да се погаси с изтичането на 5-годишен давностен срок към 01.01.2021г., а най-новото към 01.01.2024г. Последното би било възможно, ако в рамките на 5-годишен давностен срок не са настъпили основания за спиране и прекъсване на давността.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, изпълнението е спряно по искане на длъжника или е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел „I.“.

Като правна последица от действието на така споменатите разпоредби за давността, с изтичането на давностните срокове по чл. 171 от ДОПК се погасява правото да се

събере по принудителен ред публичното вземане. Самото публично вземане не се погасява, то остава дължимо. Давността погасява правото да се претендират публичните вземания, но те си остават дължими и могат както да бъдат платени доброволно (чл. 174 от ДОПК), така и да бъдат прихванати (чл. 170 от ДОПК).

Правилата за спиране и прекъсване на давността са регламентирани в чл. 172 от ДОПК, както следва: според ал. 1 давността спира: 1/ когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2/ когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3/ когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4/ когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5/ с налагането на обезпечителни мерки; 6/ когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; според ал. 2 давността се прекъсва - с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната. Съгласно чл. 172, ал. 3 от прекъсването на давността започва да тече нова давност.

Съдът намира, че административният орган при постановяване на процесния акт е съобразил цитираното от жалбоподателя тълкувателно решение №7/2021 от 15 април 2021г. по тълкувателно дело №8 от 2019 г. на ВАС. Съгласно тълкувателното решение: 1. образуването на изпълнително дело по реда на чл. 220, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс не прекъсва давността. 2. съобщението по чл. 221, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс не прекъсва давността. Нормата на чл. 172, ал. 2 ДОПК предвижда като юридически факт, прекъсващ давността, предприемането на действия по принудително изпълнение.

В случая публичният изпълнител се е позовал на основание спиране на давността, съгласно чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, с налагането на обезпечителни мерки – възбрана върху недвижим имот, поради което е приложима в случая десетгодишната давност по чл. 171, ал. 2 от ДОПК.

На следващо място публичният изпълнител се е позовал и на прекъсване на давността на основание чл. чл. 172, ал. 2 от ДОПК, като са предприети действия по принудително изпълнение, обективирани в съответните актове, които са сведени до знанието на длъжника. Тези действия са конкретни и са насочени срещу имуществото на длъжника, те целят удовлетворяване на кредитора и погасяване на публичното вземане.

Според практиката на Върховният административен съд спирането на погасителния давностен срок за публичните вземания на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК е обусловено от ефективното налагане на обезпечителни мерки. Нормата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК не сочи какви следва да бъдат тези мерки, поради което такива са както същинските обезпечителни мерки по раздел II от Глава двадесет четвърта от ДОПК, така и предварителните обезпечителни мерки (решение №11606 от 03.10.2017 г. по адм. д. №1719/2017 г., I отд. на ВАС). Определящо е дали обезпечителните мерки са ефективно наложени, а не

техния вид.

С оглед на горното съдът намира за материално законосъобразен изводът на административния орган, че съгласно чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК давността е спряла да тече, като по отношение на установените публични вземания е приложим 10-годишния давностен срок, който към момента не е изтекъл. Като е стигнал до тези правни изводи директорът на ТД на НАП – С. е постановил правилно решение, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Предвид изхода на спора на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК (доколкото разпоредбата на чл. 161 от ДОПК е приложима само са производствата по обжалване на РА и на другите актове, които съгласно чл. 144 от ДОПК подлежат на обжалване по реда на Глава деветнадесета) в полза на ТД на НАП – С. следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минималния размер, установен в чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно в размер на 100 лева.

Водим от горното, Административен съд София – град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Рила Естейт“ – ЕООД – [населено място], представлявано от управителя П. М. чрез адвокат Р. К. срещу Решение № ПИ-356/09.11.2022 на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата на „Рила Естейт“ – ЕООД – [населено място] срещу Разпореждане № С230022-137-0007425/18.10.2023г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С...

ОСЪЖДА „Рила Естейт“ – ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от управителя П. М. да заплати на ТД на НАП – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ :

